

Това бѣше една грѣмоотводна фраза; чрѣзъ нея, сѣкашъ, или пъкъ тѣй само изгледваше, че събраното негодувание се разнесе по дявола, или — изъ въздуха, както щете!...

— Кабахатлия съмъ, булка, много кабахатлия, — и азъ го виждамъ, ама да ме прощавате! — повтори дѣдо Генко, пакъ прибави: Ами защо сте ме чакали? Яжте!.. Азъ, когато дойда, ще ямъ. Нѣма гладенъ да остана. Та и да не ямъ бива!.. И азъ видѣхъ, че сбъркахъ, ама... Видѣхъ, наистина, хубави нѣща, но всичко ми излѣзе прѣзъ носа...

Пакъ се трѣшна на единъ близу до него столъ, изпъшка и изтри потно си чело. Не го сдържаше стареца. Слѣдъ малко той почна:

— А бе, дѣто го днесъ видѣхъ, то е много и за неизказване, до довечера ще отиде, пакъ и вий го добрѣ знаете. Въ село има да разправямъ дълго врѣме. Да кажа накжсо, какъ се объркахъ: Разгеле, намѣрихме се съ чича ти Коля, Григоре, — и дѣдо Генко се обърна къмъ сина — знаешъ го я? И той те знае и много се хвали и благославя за добринитѣ, дѣто си му правилъ — тукъ снахата подозрително изгледа Григора и се навъси. Много добрѣ правишъ, не се отричай отъ хората, па и вредъ, дѣто можешъ, прави добрини. Застѣпай се за правото. Старъ достъ, пакъ и отъ толкова години не сме се видѣли. Отъ лафъ на лафъ се отнесохме!... Ходихме чакъ на паратѣтъ. И вий бѣхте тамъ: видѣхме ви, като въ калабалжка съ интофа ми нахте край насъ. То, джанжмъ, всичко хубаво бѣше, ама послѣ? Кога да се раздѣлимъ, чичо ти Колю ме доведе до едно мѣсто и ми посочи, коя улица да хвана. „Като вървишъ, кай, право изъ тая улица, има чешма, ще завиешъ надѣсно отъ нея; по-надолу, кай, има дюкянъ, до него ще завиешъ пъкъ налѣво, и още малко като вървишъ, кай, е Григоровата къща. Пакъ и когото попиташъ, кай, всѣки ще я каже. Има ли, кай, човѣкъ да не познава Григора? Най-прѣднитѣ голѣмци му ходятъ нагости!“... И азъ трѣгнахъ. Дойдохъ до чешмата, заминахъ и нея и дия сега дюкянъ. Дюкяни — много, ама нали днесъ всички затворени? Бре тукъ, бре тамъ,